

Het oorlogsverhaal van Jan Wester

Ik ben een geboren Groninger, een Oost-Groninger tegen de Duitse grens aan. Mijn moeder was eigenlijk een geboren Drent, vlak tegen de stad Groningen aan. Mijn ouders zijn begonnen als bedrijfsleider bij rijke families. Later zijn ze in de buurt van Groningen zelf een boerenbedrijf begonnen.

Er was toen echter nog geen pachtwet en men kon ze in die tijd zo van de boerderij afzetten. Hierna belanden we voor drie jaar in Drenthe, gemeente Westerbork. Dit ging echter mis vanwege de crisis, mijn ouders hadden borg gezegd en gingen mee de diepte in.

Mijn ouders kozen toen tussen emigreren naar Frankrijk, Amerika of naar de Wieringermeer. We kwamen ten slotte in de Wieringermeer terecht. Alles wat daar kwam was puur uit armoede, er was geen werk in Nederland. Daar was werk en tevens was de Afsluitdijk nog niet dicht. Toe we verhuisden moesten we over de Noord Veluwe naar de Wieringermeer. We praten thuis stoer Gronings, een beetje Duits (Mijn vader heeft nooit goed Hollands gekend.).

Mijn zuster was vier jaar ouder als ik en we zaten toen tussen de rommel in de verhuishuis. Mijn zuster zei toen tegen mij: "Je mag vanaf nu geen Gronings meer praten, nu moet je Hollands praten". Toen we daar aankwamen bleek er geen school te zijn en de Rijksdienst deed er ook niets aan. Mijn vader werkte toen zes dagen per week bij de Rijksdienst, alleen de zondag was hij vrij. Op zijn vrije dag is hij er toen op uit gegaan. 's Avonds toen hij terug kwam vertelde hij: "dat hij een school had gevonden, jullie kunnen morgen in Wieringen naar school. De volgende dag ging ik bij mijn zuster achterop de fiets van mijn moeder naar school. We gingen hier naar school totdat er een school in Slootdorp kwam. Ik heb de lagere school afgemaakt, maar verder was er niets.

Een vriendje van mij ging naar de ULO in Medemblik en ik besloot om maar mee te gaan. We gingen elke dag met de fiets op en neer een kleine 40 km. Ik voelde me in het begin een kat in een vreemd pakhuis. Ik kwam daar in een geheel andere gemeenschap terecht, (1937). Het bijzondere was dat er een behoorlijk verschil zat tussen de mensen uit het noorden en het westen, ook in kleding. Ik liep in de winter nog met zwarte wollen gebreide kousen, die door mijn moeder gebreid waren. Dat kenden ze daar al niet meer, dat was toen een plusfour. Heel veel jongens waren lid van de padvindersclub en toen had je de jamboree in 1937. Het lijflied was toen: "In negentien-drie-zeven zul je wat beleven". De jamboree was toen in

Vogelenzang. De jongens hadden allemaal korte broekjes aan en dat wou ik ook. Thuis botste dit, dat kon er allemaal niet af.

Ik heb in Medemblik de ULO volbracht, het was een hele goede school. Op het moment dat ik erop kwam, was de school bijna failliet, maar bij wisseling van het hoofd liep de school in een keer vol. Aan deze school heb ik veel te danken, het is maar goed dat ik naar die MULO ben gegaan. In het begin had je in de polders een

hele aparte gemeenschap, iedereen was er op uit om carrière te maken. Verder was iedereen ook blij dat hij werk had. Ze hadden de tijd voor zichzelf nodig, niet zo voor elkaar. Het waren ten slotte allemaal eenlingen. Ook later in de Noordoostpolder was dit zo, maar toch iets anders. Men kwam van alle windstreken naar de Wieringermeerpolder voor werk. Acht jaar lang hebben mijn ouders een jonge kerel als kostganger in huis gehad, zijn ouders waren overleden. Hij kwam uit Zeeland alleen voor werk. Velen hebben aan de Afsluitdijk gewerkt, overdag werken en 's nacht ergens slapen. Ze gingen vaak naar een boer toe, om te vragen of ze in het hooi mochten slapen?

De boeren vonden dit meestal wel goed, maar er stond altijd wel iets tegenover zoals helpen met

Eerste Couplet met refrein,

In negentien drie zeven
Dan zul je wat beleven: ·Dan komt de Jamboree in Nederland.
Dan staat van alle landen, ·van alle ras en standen, ·De jeugd van
blank en bruin weer hand in hand.

Dan zingen scouts uit Labrador, Japan en Alkmaar
Op het Nederlands grondgebied heel vrolijk met elkaar:

Jamboree, Jamboree, J-A-M-B-O-R-E-E, Jamboree, rec, rec,
Jamboree, Jamboree, Wij zijn verkenners van B.P.

het bieten dunnen. Dit konden ze als de beste en vaak kregen ze dan ook nog een maaltijd. Mijn vader is in de Wieringermeerpolder van de grond af aan weer begonnen, hij is door een diep dal gegaan. Mijn vader is daardoor wel een echt poldermens, mijn vader was de polder. Het was crisis in die tijd, men deed vaak het zwaarste werk voor dertig cent per uur. Men werkte toen ruim 52 uur per week.

Na de ULO wilde ik graag boer worden. Ik had van huis uit boerenbloed en ben toen bij een boer in praktijk gegaan. Hij was tevens ook ambtenaar geweest bij de Rijksdienst Wieringermeerpolder en een vriend van mijn vader. Dit draaide uit op een totale mislukking. Deze man buitte me zo uit dat ik het na twee maanden wel gezien had. Ik ben daar weg gegaan, eenmaal thuis besepte ik: "Dat ik had moeten doorpakken". Ik ben kort daarna gaan werken bij een boer in Groningen (Beerta). Ik was 18 jaar en ik moest in dienst, de Duitsers noemden dat de Wederopbouw, maar die naam veranderde ze al snel in de Arbeidsdienst. Hier deel van uitmakend had achteraf nooit ontmoeten. We kregen voorlichting van een van die ambtenaren, hij vertelde tegen mijn ouders: "Als uw zoon daar voor een half jaar naar toe gaat hoeft hij niet naar Duitsland". Ik kwam toen in Hilversum terecht en moest bommen rooien. Maar dat bleek eigenlijk een vooropleiding te zijn om je soldaat te maken voor het Duitse leger. Gelukkig is dat mislukt, we kregen het door en we hebben toen besloten om 's nachts uit het kamp weg te glippen. Dit hebben we niet gedaan, een van ons was te weten gekomen dat het gehele kamp was afgezet met overvalwagens. Het Afrika korps van het Duitse leger zat toen in het Gooi. Later brak er ook nog een ziekte uit en zo kwam ik weer thuis. Hoe dit nu precies is gegaan, weet ik niet meer. Ik heb nog geïnformeerd bij het NIOD in Den Haag, maar die konden mij er niets over vertellen. Er moeten gegevens over zijn, maar tot nu toe kom ik er niet achter. Al snel kreeg ik een oproep voor naar Duitsland. Ik ben toen meteen ondergedoken, eerst op een kamertje in Lemmer en later in de buurt van Groningen. Op een gegeven moment kwam mijn vader langs en zei: "Jongen als je in de polder gaat werken hoef je niet naar Duitsland". Ik had ULO en ze hadden daar nogal gebrek aan kantoorpersoneel. Ik kon toen op kantoor komen in Lemmer bij de Directie, maar kantoor was niets voor mij. Mijn vader was hier niet erg over tevreden. Kort daarop kwam hij hierop terug en zei: "Je kunt maandag aan het werk, vlak bij Lemmer en je moet een schop meenemen". Dit was doorgestoken kaart, samen met nog iemand moest ik direct in de sloot. Het was een dichtgewaaide sloot, die opnieuw moest worden uitgegraven. Mijn vader verwachtte dat ik hierop wel terug zou komen, maar ik kwam niet terug. Vanaf dat moment ben ik geleidelijk aan verder gegroeid, met het werk in de polder. In 1943 hadden we de eerste oogst en moest ik graan maaien met de hand (Met een zicht.). Ik had geen eelt op mijn handen, maar wel blaren. De gehele dag smeerde ik mijn handen in met smeervet van de machines, anders kon ik het beslist niet volhouden. Dit had allemaal niet hoeven want ik had ULO en in die tijd kon je met dat diploma een goede functie bekleden, maar ik wilde dit niet. Ik wou naar de polder.

Eerst werd ik paardenknecht, daarna kreeg ik een rupstrekker. Door een ambtenaar die eigenlijk altijd veel te veel regelde, moest ik naar het kamp Oostvaart. Dat viel tegen want thuis had ik het natuurlijk veel beter dan in een dergelijk kamp. De afstand was te groot om op en neer naar huis te gaan, dus bleef ik in het kamp. Er waren al plannen dat we vlak bij Lemmer kwamen te wonen. Omdat er oorlog was en weinig materiaal, lieten ze het westen van de polder rusten en verhuisden we naar Kuinre. Vanaf dat moment kwam ik weer thuis. Het was toen de gewoonte dat je niet bij je vader te werk gesteld werd, hij was namelijk ambtenaar bij de Rijksdienst. Om die reden werkte ik bij een andere opzichter. Ik heb in het gehele gebied rondom Kuinre gewerkt en daar hebben we de razzia meegemaakt. Later ben ik ook opzichter geworden. Als opzichter had je een bedrijf van 500 tot 600 ha waarvoor je verantwoordelijk was. Zonder enige ervaring in leiding geven werd je ervoor gezet. Wat leuk is om te vertellen is dat een gedeelte van de oostkant van de polder gegraven is met de hand. Dit is alleen in de oorlog gedaan, omdat men toen het materiaal voor andere doeleinden

nodig had. Het materiaal wat hier was kwam uit de Wieringermeer en was totaal versleten. In de oorlogsjaren ging alles met man- en paardenkracht (Belgen). Aan de Kuinreweg stonden dan ook 21 paarden van het bedrijf en in 1944 kwamen daar een aantal Beierse ossen bij. Met die ossen ging het niet en in de oorlog zijn er dan ook bewust een aantal gesneuveld. Bij de bevrijding van Emmeloord aten we stampot met ossenvlees. Een nadeel, hier was weinig jeugd van mijn leeftijd. Ik kende er wel een paar, maar die zag je eigenlijk nooit. Het was een aparte gemeenschap, allemaal Rijksdienst. Na de oorlog had je overal bevrijdingsfeesten, elk dorp had wel een bevrijdingsfeest. Dus als jongeling ging ik ook wel buiten het dorp naar Kuinre, Blankenham en Scherpenzeel. Op die manier heb ik mijn vrouw leren kennen. Ik ging op dansles in Scherpenzeel en toen ontdekte ik pas dat het daar een geheel andere wereld was dan in de polder. Ik was gewend met grote machines om te gaan, maar mijn aanstaande schoonvader die een flink veebedrijf had, deed alles nog met paard en boerenwagen. Toen ik wat langer verkering had ging ik er zaterdag heen en zondag weer terug. Als ik zondagochtend nog in bed lag, was mijn aanstaande al aan het melken. Helpen deed ik eigenlijk niet want melken kon ik niet, misschien 1 koe, hoogstens twee, maar dan hield het wel op. Toen heb ik ontdekt dat we hier in de polder toch een hele aparte gemeenschap hadden. Men wilde vooruit en die drang was er op het vasteland een stuk minder. Het leven in die dorpen stond wat meer stil, ik vond dat geweldig. Het was wel 20 km fietsen en als ik dan zondagavond weer thuis kwam, dan dacht ik bij mezelf: "Die dooie rot polder weer in, er stond nog geen boompje en altijd wind. Er was niks voor mij. Het stikte er wel van de hazen en fazanten maar die waren uitgezet. In de oorlog werkte ik altijd bij een ander, maar na de razzia in 1945 bleef ik thuis. Ik had goede Duitsers gevonden en die hadden mij en 2 collegae niet opgepakt. Ik werkte toen bij een bedrijf dicht bij de vuilnisbelt en daar waren we aan het ploegen geweest. In de middag ging het regenen en we trokken op huis aan, 2 paarden voor de wagen en 2 achter de wagen en zo liepen we door het land naar de Kuinreweg. Bij de weg aangekomen werden we door Duitse soldaten aangehouden. Een van die Duitse soldaten kwam naderbij, en zegt: "Jongens, dat tuig van die paarden zit niet goed, dat moeten jullie wel even veranderen". Na dat hersteld te hebben, konden we door. Eenmaal op de boerderij van Maldegem aangekomen, hoor ik de vrouw van de baas nog zeggen: "Waar komen jullie vandaan". Ik antwoordde: "Van het werk" Ze was stom verbaasd dat ze ons zag, want haar man was 's morgens al om 07.00 uur opgepakt door de Duitsers. Wij waren diezelfde ochtend al heel vroeg naar ons werk gegaan en waren daardoor net voor de razzia en de Duitsers uit geweest. Jonge mannen werden nou eenmaal opgepakt voor de Arbeitseinsatz in Duitsland. Een ieder werd opgepakt en in een kamp aan de Kuinreweg opgesloten, mijn vader was gelukkig te oud. Uiteraard werden we toen bang dat we opgepakt zouden worden en zijn toen in de schuur gaan schuilen. De schuur waar we ingingen had een achtergevel waar een heel groot zeshoekig raam in zat, met daarvoor een hele dikke balk.

We zijn toen via het stro omhoog gegaan en op die balk gaan zitten. Door het raam konden we naar buiten kijken en zien en horen wat er buiten gebeurde. Even later kwam er een man met wat paarden aanlopen, hij werd gelijk opgepakt en moest de paarden laten lopen. Ik zat daar samen met een Duitser op die balk die geen woord Nederlands sprak. Hij werkte al een tijdje in onze werkploeg en we dachten dan ook dat het een deserteur was. Ik vertrouwde hem in elk geval niet en later bleek hij ook een spion te zijn. Rauter had V-männer (Vertrouwenspersonen) uitgezet in de polder. 's Avonds gingen we naar de voorgevel van de schuur waar gen stro was. Gevaarlijk was het wel, want als we van de balk af gleden viel je ongeveer 10 meter naar beneden. Die avond kwamen er opeens een aantal Duitsers de schuur binnen, ze schenen met zaklantaarns onder ons. Ze zagen of hoorden ons niet, we hadden geluk. De Duitser naast mij kon precies verstaan wat er gezegd werd en zei zoiets als: "Dit is niet best Jan, ze willen hier overnachten". Uiteindelijk gebeurde dit niet en gingen plus minus 23.00 uur weg. Toen de Duitsers weg waren, hoorde ik op een gegeven moment mijn

naam roepen. Het was mijn vader die mij riep, hij riep: "Kom maar naar beneden Jan, de kust is veilig" Ik ben toen met mijn vader naar huis gereden.

Ik laat mijn kleinzoon de schuur zien, met daarin de balk.

Onderweg werden we aangehouden door een Duitser, hij wou meerijden want hij had motorpech. We hebben hem meegenomen, maar eenmaal thuis angekommen wilde hij dat we hem naar Lemmer brachten. Mijn vader zei toen: "Dat gaan we echt niet doen, we brengen je niet naar Lemmer. Hier vlakbij is een kamp waar je kameraden zitten, ga daar maar naar toe". Toen we thuis waren vertelden mijn vader en moeder wat er die dag gebeurd was. Een ieder was opgepakt en in kampen gestopt onder Duitse bewaking. Mijn moeder had de hele dag pannenkoeken staan bakken voor de jongens die opgepakt waren. Zij dacht dat ik opgepakt was, dus stond er al een koffer met kleren klaar. Er was toen een man die de paarden aan het afmesten was en deze werd later door de SS herkend als een gedeserteerde SS'er. De man zelf dacht meteen: "Als ze me pakken kost me dat de kogel". Toen later de SS terugkwam moest mijn vader vertellen waar hij zat. Mijn vader deed net of zijn neus bloedde en zei: "Ik ken die man niet". We kenden ze meestal wel van naam maar daar hield het mee op. Mijn vader werd door een soldaat, met zijn geweer in de aanslag, tegen de muur gezet. Mijn vader zei: "Je kunt me wel doodschieten, maar ik weet niet waar die man is". Gelukkig liep het met een sisser af. De volgende dag wilde ik naar mijn werk gaan, maar van vader moest ik helpen met de paarden, want de paardenjongens waren opgepakt. Op een gegeven moment kwam Ing. De Boer bij ons langs en vroeg aan mij, wat doe jij hier? Ik voelde me al een beetje schuldig en zei: "Ik moet de paarden verzorgen". De Boer antwoordde: "Maak dat je weg komt". Hij was namelijk onder Duitse begeleiding, die buiten stond te wachten. Ik ben toen snel achter het stro gekropen. Mijn vader en ik wisten niet dat die SS'er ook het stro was ingegaan. Mijn vader kwam er achter doordat hij een druppel op zijn hoofd kreeg, dit was geen water maar urine. Hij ging kijken en vond de SS'er en een andere onderduiker Penders genaamd. Mijn vader zei tegen hen: "Maak dat je wegkomt,

voordat de Duitsers weer komen". Die nacht zijn die twee vertrokken. Zaterdag om een uur of half vier kwamen er enkele jongens vrij, onder de mom van de voedselvoorziening, hadden ze dit voor elkaar gekregen. Zondag was de razzia afgelopen en alle Duitsers en opgepakte jongens gingen richting Vollenhove. Toen ze weg waren kwam een van de paardenjongens die ik zelf heb zien oppakken uit het riet, hoe kun jij nu vrij zijn? Hij zei: "Ik heb geluk gehad en gewoon een goede Duitser getroffen, die me zelfs vertelde dat de razzia 3 dagen duurde. Zodoende wist ik wanneer ik te voorschijn kon komen". Ik heb zelfs een onderduikerhol gemaakt. In de schuur zit een opkamer en als je die opkamer in wilde, moest je een paar trapjes omhoog. Dan pas ging je de gewone trap op. Daar had ik een gat in de vloer gezaagd en daar zat een ruimte onder waar je in kon staan. Hier heb ik stenen ingelegd en als er onraad was kroop ik er in. Ik bleef al die tijd wel thuis werken, maar ik heb deze ruimte nooit hoeven te gebruiken. Het was elke dag opletten. Wat ik jammer vind is, dat we nooit geprobeerd hebben vrienden te maken met een Duitse wachtpost aan de Kuinreweg. Die mannen kwamen vaak bij ons om melk of eten. Zij wisten natuurlijk wanneer die razzia kwam, dat moeten ze hebben geweten.

In die tijd waren er veel onderduikers in de N.O.P. (Noordoostpolder). Ik was een van die onderduikers, ik ben pas in de N.O.P. gaan werken toen ik moest onderduiken. De Hr.Knipmeyer die werkzaam was als hoofd van de administratie en personeelszaken op het hoofdkantoor in Kampen, bedacht een Ausweiss voor landarbeiders. De Duitsers pakten deze mensen niet op omdat ze hier zelf ook voordeel bij hadden. Voor zijn kantoor stond vaak een rij met mensen die een dergelijke Ausweiss wilden. Zoals je merkt waren er in die tijd genoeg mannen in de N.O.P. voor het oprapen. In de polder lagen ook veel vliegtuigen, die neergeschoten waren. Ik geloof dat er ongeveer een dertienhonderd zijn neergestort in het IJsselmeer gebied. In 1943 zagen Jo en ik een keer een Engelse bommenwerper heel laag met veel lawaai overvliegen. Een of twee motoren waren kapot en het vliegtuig had zijn deuren verloren. Maar hij bleef doorvliegen. Bij Lemmer hadden de Duitsers veel afweergeschut en zij begonnen te schieten, maar het vliegtuig vloog achter het gemaal langs en daarna meteen achter de dijk. Door deze manoeuvre konden ze hem niet raken. Bij de Noordmeerdijk moest hij nog even omhoog om over de dijk te komen. Op 24 februari 1945 kwam er een Amerikaanse bommenwerper B 24 terug van een missie in Duitsland. Het vliegtuig was erg beschadigd, een aantal motoren deed het niet meer en dat was de reden dat het vliegtuig boven de polder bij Bant neerstortte. Het vliegtuig is neergekomen aan de Noorderringweg. De bemanning is uit het vliegtuig gesprongen en kwamen neer op de kruising waar de Kuinrevaart en de Lemstervaart bij elkaar kwamen. De Duitsers waren tegelijk ter plaatse en 11 bemanningsleden werden krijgsgevangen genomen.

Gene Leroy Maddocks, Capt. USAF

Crew list:

- Capt Gene L. Maddocks (P)
- Lt Fred Lakner (CP)
- Lt Edward N. Anderson Jr (N)
- Lt Donald N. Winn (B)
- S.Sgt Kenneth W. Hohnson (NT)
- T/Sgt Richard L. Wnuk (TT)
- T/Sgt Norman E. Fuller (RO)
- S/Sgt Paul J. Sucheicki (WG)
- S/gt Roy G. Micheli (TG)
- Lt Anthony J. Decillis Jr (PN)
- Lt Gunnard C. Strand (MO)
- Capt Oscar P. Hoffman (Mission Pilot)

Hptm. Martin Drewes

De voorste man had een hele dure kaart om zijn lichaam, later hoorde ik dat die van zijde werden gemaakt. De kaart werd meteen van zijn lichaam afgetrokken. Ik heb geen kans gehad met ze te praten. De Duitsers waren met 2 of 3 auto's en een van die auto's stond bij ons stijf tegen de muur. Ik zei tegen die Duitse soldaat: "waarom zet je die auto zo vlak tegen de muur? Hij antwoordde: "Onze jagers of vijandelijke jagers schieten op alles wat rolt". Het vliegtuig werd geclaimd door Hptm. Martin Drewes, in 1944 was hij Gruppencommandeur van III./NJG 1. Hij overleefde de oorlog met een totaal van 52 overwinningen.

Local WWII veteran receives Distinguished Flying Cross

Lt. Col. Fred Lakner receives the Distinguished Flying Cross from Sen. Rick Santorum, R-Pa., at a ceremony at the Van Zandt VA Medical Center Friday afternoon.

CRAIG WILLIAMS *Staff Writer*

After flying nearly 30 intense missions in Europe during World War II, surviving being shot down and living through a prisoner of war camp, U.S. Air Force Lt. Col. Fred Lakner finally received the Distinguished Flying Cross during a special service at The Wall That Heals Friday night.

Following a 26-year career with the Air Force, Lakner, who lives in Hollidaysburg, is highly decorated having earned the Air Medal with three oak leaf clusters, Purple Heart, Prisoner of War Medal, European African-Middle Eastern Campaign Medal with four bronze service stars and numerous other medals. But during the ceremony at the Van Zandt VA Medical Center, Lakner was given a medal that many of the nearly 50 people in the audience felt he had earned years ago as a young first lieutenant flying his bomber

over war-torn Europe.

"These are our veterans. America's true heroes. They exemplify our best traditions and have secured America's place as a great nation," U.S. Senator Rick Santorum, R-Pa., was quoted with saying during his introduction. Elaborating on the challenges, which all added up to great courage, the senator said that many aviators and crew members shared in many small acts of heroism during the war. Just to have the courage to climb into the plane again when you know the next mission may be your last," said Santorum, who is a member of the Senate Armed Services Committee, of Lakner's achievement when he presented the medal.

"This is a commemoration of the colonel. But it also is a commemoration of all those who were in the plane with him." The Distinguished Flying Cross was authorized by an Act of Congress July 2, 1926, and is awarded for heroism and extraordinary achievement in aerial flight. Lakner piloted a B-24 for 29 missions before he was shot down during his service in the European Theater of Operations from July 31, 1944, to Feb. 24, 1945. Upon receiving one of the highest honors bestowed upon a pilot, Lakner distilled the essence of the sacrifices many by many of what some have called the greatest generation of our time.

"This precious medal is not made of gold," Lakner said. "It is made of memories. Some of the memories were beautiful, but an awful lot of them are not."

Als krijgsgevangenen werden zij eerst in Meppel in een politiecel opgesloten en later naar een kamp in Duitsland gebracht. Een van bemanningsleden (Tony Decills) vertelde later: "Er stonden zoveel kinderen om ons heen die stiekem het V-teken maakten. Dit gebaar heeft hij nooit vergeten. Na de oorlog heb ik die mannen uit belangstelling opgespoord en per brief gevraagd wat er van hun geworden was. Een van die mannen heeft gereageerd namelijk Fred Lakner. Hij woont nu 100 km ten zuiden van Philadelphia in de V.S., hier correspondeer ik nog steeds mee. We hebben elkaar nooit bezocht en dat vinden we allebei erg jammer, nu zijn we te oud. De kapitein van het vliegtuig (Gene Maddocks) is aan de andere kant van de Lemstervaart terecht gekomen (vlak bij het neergestorte vliegtuig), daar was allemaal riet en water. In de lucht aan zijn parachute had Gene al gezien dat er in de nu Creilervaart (Toen Westvaart, er was nog geen naam voor.) twee vissersboten lagen, beide zoals later bleek uit Spakenburg.

Pieter Blokhuis en Wout de Jong op hun Botter BU -33.

Hier is hij naar toe gelopen. De eerste visser durfde hem niet aan boord te nemen, want er was net een patrouille door de Lemstervaart gevaren en die dacht dat het een valstrik was. Bij de tweede aangekomen besloot de bemanning (Pieter Blokhuis en zijn oudste zoon en Wout de Jong met zijn zoon.) hem mee te nemen. Ze hadden vanuit Friesland een vracht aardappelen aan boord en waren op weg naar hun woonplaats Spakenburg. Door de zuidoostenwind konden ze niet zeilen en brandstof voor de motor was er niet. De Botter moest dus met een kabel naar Urk worden getrokken, waar ze een tussenstop hadden. Meteen moest hij andere kleren aan (Zijn rangonderscheidingstekens hield hij bij zich.) en werd als schuittrekker ingezet. In Urk moesten ze door de sluisen, maar daar waren Duitsers aanwezig. Ze besloten om hem op de voorplecht onder de visnetten te leggen en zijn de haven uitgevaren. Hij is toen verplaatst naar Spakenburg, maar daar vertrouwde men het niet. Hij had al zo jong een hoge rang! Het kon wel eens een infiltrant wezen. Die avond kwamen er mensen op bezoek: "Duijs, baas van de verzetsgroep Spakenburg en Wout Staal

van het verzet in Eemnes. Staal had een andere ondergedoken gestrande piloot Eddy Kryskow (Onderduiker bij de familie Staal.) meegebracht en moest hem testen of hij daadwerkelijk wel piloot was.

Bep Staal,?, Eddy Kryskow,?, Dick Jones, Mell Simons,?, Gene Maddocks en John Quinn, kijkend naar overkomende vliegtuigen.

5 ondergedoken: "Gentlemen" in Beze Holland" Dick Jones, Eddy Kryskow, Mell Simons, John Quinn en Gene Maddocks. Lente 1945.

Kryskow ondervroeg Gene Maddocks, naar een paar minuten stond de Canadees op en salueerde voor de kapitein. Gene Maddocks ging mee naar Eemnes en dook onder bij de familie Staal. Van hieruit ging hij naar een ander onderduikadres, in Blaricum. Deze hadden al zes onderduikers. De familieleden die legaal hier woonden waren de ouders Ties en Agatha Kruize-Wegerif en hun dochters Els en Sieke, Illegaal waren twee joodse vriendinnen van Els en Sieke, twee zonen van de familie Kruize zelf en de echtgenoot van Els. Gene heeft daar tot het einde van de oorlog (twee maanden) gezeten. Het was verbazingwekkend hoe Gene zich aan de vreemde situatie waarin hij was terecht gekomen kon aanpassen. Hij moest hier bij zijn opleiding wel goed over geïnformeerd zijn en bekend zijn met de situatie die zich zouden kunnen voordoen. Hij was in een groot huis met een grote tuin terecht gekomen en in gezelschap was van heel veel jongelui, waarvan de meesten waren ondergedoken. De bewegingsvrijheid van Gene was praktisch nul. Hij wilde het liefst naar het bevrijdde Zuid-Nederland doorbreken. Hij moest gewoon afwachten. Men was er in geslaagd vaak 5 piloten bij elkaar te brengen. Zo konden ze onderling overleg plegen en met elkaar praten over de omstandigheden waarin ze verkeerden. Op een dag ontmoette hij daar Dr. Duiff (medicus), commandant van de KP (sabotagegroepen) in Amsterdam en omstreken. Daar zag hij Emke en Hannah de twee joodse meiden. Hij was zeer verbaasd ze daaraan te treffen. Dr. Duiff had samen met een oom van hen medicijnen gestudeerd en had de meiden daar vaak ontmoet. Vader Ties vroeg Dr. Duiff om even met Gene te praten. Gene was rusteloos, hij wilde daar weg om met de Canadezen mee te vechten. Dr. Duiff vertelde hem dat dit nu onmogelijk was. Uiteindelijk stemde Gene toe. Dr. Duiff had wel een verassing voor hem, hij maakte het mogelijk dat Gene een gesprek door de telefoon kon voeren met een Amerikaanse officier in bevrijd Nederland. Het werd een lang gesprek en werd besloten met ditjes en datjes over baseball. Gene was gerustgesteld en wist dat hij spoedig bevrijd zou worden, ook kon hij nu aan alle anderen de laatste nieuwtjes van het verloop van de oorlog vertellen. Gene had nog nooit Duitse soldaten gezien en vond dat nu de oorlog bijna afgelopen was, not done. Hij is toen samen met Sieke naar Naarden gefietst. Op veilige afstand kon Gene ze toen goed zien. Hij was tevreden, een blik was genoeg en wilde naar huis. Hij voelde zich thuis bij de Familie Kruize.

Jan Wester

Capt Gene L. Maddocks, Los Angeles, CA, was the lead pilot on 42-51495 on this mission to the Misburg oil refinery. Problems from flak caused them to relinquish the lead and they fell behind. The crew ultimately bailed out at 5000 ft over the Zuider Zee. All of Maddocks crew landed safely and were taken prisoner by the Germans, who thought they had all of the crew when they captured eleven. Maddocks was the last to bail out and managed to hide out until hunger and thirst led him to a basin near the coast. He saw a docked canal freighter and took a chance and knocked on the correct cabin door. The skipper talked a little pidgin English and fed him and eventually he was shunted to the Dutch Resistance. He was taken to a "safe house" where he established a pleasant social life. After hostilities ended, he and his co-pilot, Lt Fred Lakner, were reunited at Le Havre while boarding a ship for the States. Maddocks died of a heart attack in 1969.